

"Σε κυνηγούς κεφαλών και επίσημα μετατρέπει τους ελεγκτές της ΟΣΥ (Οδικές Συγκοινωνίες) η νέα Συλλογική Σύμβαση Εργασίας που υπεγράφη μεταξύ διοίκησης και εργαζομένων σε λεωφορεία και τρόλεϊ πριν από μερικές ημέρες. Η νέα Συλλογική Σύμβαση Εργασίας ορίζει πλέον και γραπτώς ότι θα αμείβονται με το μισό της αξίας των προστίμων που θα πληρώνουν οι επιβάτες που εντοπίζονται χωρίς εισιτήριο."

είδηση όπως μεταφέρθηκε στο ίντερνετ απο καθηστωτικό

Είχε ανεργία και πήρες το μπλοκάκι, ρουφιάνος πήγες κι έγινες σου αξίζει ένα χεράκι...

Μέσα στο γενικότερο πλαίσιο στρατιωτικοποίησης του κράτους που προέκυψε ως πιο επιτακτική ανάγκη από το ξέσπασμα της κρίσης κι έπειτα, μπορούμε να διακρίνουμε αλλαγές σε διάφορες πτυχές λειτουργίας των ΜΜΜ που δεν θα μπορούσαν να μείνουν ανεπηρέαστες. Αρχικά, βλέπουμε τον ρόλο των ελεγκτών να αναβαθμίζεται και να γίνεται περισσότερο αυταρχικός με χρηματικό πάντα αντάλλαγμα. Από τα πρόστιμα που κόβει ο ελεγκτής εισπράττει τα μισά λεφτά στην τσέπη του, που σημαίνει ότι όσα περισσότερα τα πρόστιμα τόσα περισσότερα τα φράγκα που θα βγάλει. Τα παραπάνω, σε συνάρτηση με το ότι το σώμα των ελεγκτών είναι εθελοντικό, δείχνει πόσο συνειδητή είναι η επιλογή τους. Η σύγχρονη κανονικότητα, επιβάλλει έναν ελεγκτή τραμπούκο απέναντι σε όσους εκείνος θεωρεί αδύναμους (γυναίκες, μετανάστες, παιδιά). Δεν είναι λίγες οι φορές που έχουμε δει ελεγκτές να τραμπουκίζουν, να βρίζουν και να απειλούν επιβάτες - χαρακτηριστική είναι η περίπτωση της δολοφονίας του Θανάση Καναούτη στο Περιστέρι το καλοκαίρι του '13. Η μέση αντίληψη φιλοδοξεί να ονομάζει τους ελεγκτές απλούς εργαζόμενους, ενώ στην ουσία είναι επαγγελματίες ρουφιάνοι, περήφανοι για την μικροεξουσία που τους έχει παραχωρηθεί να επιτηρούν και να ελέγχουν.

Άλλη πτυχή, είναι η αύξηση της τιμής του εισιτηρίου. Αυτό πρακτικά σημαίνει περαιτέρω υποτίμηση της εργατικής δύναμης και εντάσσεται στη συρρίκνωση του κράτους πρόνοιας στο γενικότερο κόψιμο παροχών. Ο μέσος πολίτης πιστεύει, ότι πληρώνοντας αυτές τις αυξήσεις συμβάλλει στην καλύτερη λειτουργία των θεσμών. Η αλήθεια όμως είναι, ότι τίποτα από όσα δίνουμε είτε αυτό είναι ικανότητες είτε χρήματα δεν επιστρέφεται. Το κράτος για να μπορέσει να πετύχει αυτή τη συνθήκη, χρησιμοποιεί την προπαγάνδα των ΜΜΕ, ώστε να ενισχύσει την αίσθηση φόβου και ενοχής ότι «η εισιτηριοδιαφυγή κλέβει από τον κρατικό κορβανά», κάτι το οποίο καθόλου δεν μας αφορά από τη στιγμή που τα συμφέροντα των ανθρώπων της τάξης μας με αυτά του κράτους, συγκρούονται.

Ειδική περίπτωση μέσου μαζικής μεταφοράς είναι το μετρό με την ιδιαίτερη κατασκευή των χώρων του. Η εικόνα του φέρνει στο νου μια γυάλα-φρούριο, όπου όλα είναι πλήρως ελεγχόμενα και αποστειρωμένα με προκαθορισμένες διαδρομές για το κοινό. Ο ρόλος αυτής της λειτουργίας είναι κυρίως ιδεολογικός και στόχο έχει να επιβάλει στα υποκείμενα που εισέρχονται στους χώρους του πρότυπες συμπεριφορές και την αίσθηση ότι οποιαδήποτε μη αποδεκτή ενέργεια θα καταστέλλεται*. Άλλες περιπτώσεις τέτοιων προτύπων μαζικής κατανάλωσης, αποτελούν τα εμπορικά καταστήματα, τα γήπεδα και πανεπιστήμια του εξωτερικού.

*Στην πραγματικότητα αυτό το σχέδιο δεν μπορεί να έχει απόλυτη επιτυχία λόγω των καθημερινών υποκειμενικών αρνήσεων. Χαρακτηριστικά παραδείγματα είναι τα βαγόνια που βάζονται, τα εισιτήρια που δεν ακυρώνονται, τα μοιράσματα και οι δημόσιες παρεμβάσεις.

Τα μέσα μαζικής μεταφοράς αποτελούσαν ανέκαθεν κομμάτι της κοινωνικής μας αναπαραγωγής. Είναι μία κοινωνική ανάγκη, αναπόσπαστο στοιχείο της εύρυθμης λειτουργίας της μητρόπολης, καθώς οι άνθρωποι πρέπει με κάποιο τρόπο να κινούνται μαζικά από και προς τους χώρους παραγωγής και κατανάλωσης προϊόντων και υπηρεσιών. Η κοινή αντίληψη θεωρεί, ότι τα ΜΜΜ είναι απλά ένας τρόπος μεταφοράς στο χώρο εργασίας, στο σχολείο, στο πανεπιστήμιο, στις αγορές, κάτι το οποίο παρέχεται ως διευκόλυνση από το κράτος. Η πραγματικότητα όμως είναι λίγο διαφορετική. Ο χρόνος μεταφοράς, όπως και το αντίτιμο του εισιτηρίου, είναι χρόνος και χρήμα που καταναλώνουμε στην υπηρεσία των αφεντικών. Είτε για να πουλήσουμε την εργατική μας δύναμη μέσα στους χώρους δουλειάς είτε για να μεταφερθούμε στους χώρους που συμβαίνει η αναπαραγωγή της. Μιλάμε για τα μέρη όπου μπορούμε να αναπτύξουμε τις απαραίτητες ικανότητες (διανοητικές, σωματικές) που θα μας επιτρέψουν να γίνουμε πειθαρχημένοι και υπάκουοι εργάτες (σχολείο, σχολή, πανεπιστήμιο) αλλά και τους χώρους όπου το να έχεις τη δυνατότητα να καταναλώσεις, δηλαδή να ξοδέψεις χρήματα, είναι κεντρικό στοιχείο για την κάλυψη των ατομικών σου αναγκών, ψυχικών και βιολογικών.

Θεωρούμε ότι οι μεταφορές μας είναι οργανικό κομμάτι της επιβίωσης μας και δεν είμαστε διατεθειμένοι να πληρώνουμε το παραμικρό, όχι μόνο για τα ΜΜΜ αλλά για οτιδήποτε παράγουμε και μας ανήκει. Να μην αφήσουμε κανένα θρασύδειλο ελεγκτή να αστυνομεύει και να «ελέγχει» τη ζωή μας. Να επιχειρούμε κάθε φορά που είναι στο χέρι μας να αποτρέπουμε τη δουλειά αυτή συλλογικοποιώντας τις αντιστάσεις μας απέναντι στην καταστολή τους. Εναντιωνόμαστε στους ελεγκτές, δεν τους αφήνουμε να κάνουν τη δουλειά τους, τους φτύνουμε και τους βαράμε αν χρειαστεί. Χρησιμοποιούμε τα ΜΜΜ προς όφελος των πραγματικών μας αναγκών.

αυτοδιαχειριζόμενο
στέκι ασοεε

